

РЕШЕНИЕ

№ 6024

гр. София, 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.09.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6045** по описа за **2022** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на Б. И. Ш., чрез пълномощника си адв. П., срещу Решение № 460398 от 30.07.2018 г., постановено по НАХД № 16198/2017 г. на Софийски районен съд, 105-и състав, с което се потвърждава електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство /ЕФ/ Серия К № 1305346, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 5 ЗДвП, на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лв., за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Касаторът изразява несъгласие с изводите на районния съд, като излага мотиви за неправилност и незаконосъобразност. Излага доводи, че ѝ е ограничено правото на защита, тъй като не е изследван въпросът за максимално разрешената скорост в процесния участък на бул. Б. шосе. Навежда твърдения, че ограничението на скоростта е 70 км./ч., а не 50 км./ч. Моли за отмяна на решението на СРС и отмяна на електронния фиш.

В съдебно заседание се представлява от адв. П., който поддържа жалбата и моли за нейното уважаване. Претендира присъждане на разноски в минимален размер.

Ответникът, СДВР, представляван в съдебно заседание от юрк. В., взема становище за неоснователност на жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, IX-ти касационен състав след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея възражения, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение, съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

За да постанови обжалвания съдебен акт, решаващият състав на СРС е приел, че на 06.08.2016 г., около 09.52 ч. в [населено място], на бул. Б. шосе, срещу фирма П., от бул. Околовръстен път към ул. Л., касаторът е управлявал лек автомобил „Пежо 106“, с рег. [рег.номер на МПС] . Лекият автомобил се е движел със скорост от 92 км./ч., при ограничение на скоростта в населеното място от 50 км./ч., т.е. с превишение от 42 км/ч.

Скоростта е била засечена с автоматизирано техническо средство TRF1-M с № 560. От информация, постъпила в СРС се установява, че мобилната система за наблюдение е преминала проверка, видно от протокол за проверка № 4-38-16 и има издадено удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835 от 24.02.2010 г. За използването на АТСКС е изготвен протокол от 06.08.2016 г. Изготвен е снимков материал и е направена е проверка относно собствеността на лекия автомобил.

За установеното нарушение е издаден ЕФ Серия К № 1305346 за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство, с който на жалбоподателя е наложена глоба от 300,00 лв.

Електронният фиш е връчен на жалбоподателя на 11.09.2017 г.

Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното Решение № 460398 от 30.07.2018 г. по НАХД № 16198/2017 г., с което е потвърдил електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство Серия К № 1305346, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лв., за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е Решение № 460398 от 30.07.2018 г., постановено по НАХД № 16198/2017 г., с което СРС е потвърдил ЕФ Серия К № 1305346, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 5 ЗДвП, на Б. И. Ш. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лв., за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна и при спазване на преклузивния срок.

Съдът намира подадената жалба за основателна, а решението на СРС за неправилно, поради следните съображения.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на

фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от Б. Ш., допустима жалба.

Касационната инстанция счита за основателни доводите в касационната жалба, че неправилно СРС е приел обжалвания ЕФ за законосъобразен, без да е изяснил изцяло фактическата обстановка. Районният съд е нарушил процесуалните правила относно събирането на допустимите и относими към спора доказателства, обсъдил е доводите на страните. Фактическата обстановка, въз основа на която е формирал изводите си районният съд, не е установена по безспорен начин. В съдебното производство, съдът е длъжен да събере необходимите доказателства служебно, когато това е необходимо за изясняване на фактическата обстановка.

В настоящия случай, е безспорно доказано, че техническото средство е мобилно - мобилна система за видеоконтрол тип „TFR1-M“ с радар № 560, технически изправна и годна, като за извършеното нарушение е проведена съкратената процедура по издаване на ЕФ. На първо място обаче, както е посочено от касатора, не е ясно какво е било ограничението на скоростта в процесния участък. Към настоящия момент, ограничението на скоростта по бул. Ботевградско шосе в по-голямата си част е 70 км./ч., но не е установено към датата на извършване на нарушението какво е било. От СО не е изискана схема на организацията на движението, от която да стане видно къде точно на бул. Б. шосе се намира фирма П. и какво е ограничението на скоростта в този участък към дата 06.08.2016 г. Представянето на такива доказателства не е изискано от съда, в нарушение на разпоредбата на чл. 107, ал. 2 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Районният съд е провел съдебното следствие по начин, който не е обезпечил всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина. Твърдението на касатора, че не са събрани и обсъдени всички доказателства пред СРС, отговаря на действителното фактическо положение.

Районният съд, като инстанция по същество, е длъжен да анализира цялата доказателствена съвкупност и да посочи кои обстоятелства счита за установени и въз основа на кои доказателствени материали. В настоящия случай СРС се е задоволил да изложи единствено съображения въз основа на приложените по делото писмени доказателства – ЕФ, разпечатка със снимков материал, Протокол от проверка и удостоверение за одобрен тип техническо средство, Протокол от използване на АТСКС. Допуснатите от въззивния съд процесуални нарушения са съществени, тъй като представляват неизпълнение на служебното задължение на съда, да проведе съдебното следствие по начин, който осигурява обективно, пълно и всестранно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото. Необходимо е цялостно и законосъобразно обсъждане на доказателствените материали и изясняване, по предвидения в НПК ред, на обстоятелствата – каква е разрешената максимална скорост на процесния участък към дата 06.08.2016 г. Установяването на разрешената максимална скорост има отношение към квалификацията на нарушението и съответно към приложимото наказание.

С оглед изложеното, се налага отмяна на обжалваното решение на СРС, а допуснатите нарушения следва да се преодолеят при ново разглеждане на делото от друг състав на същия съд.

От друга страна, настоящият касационен състав счита, че е налице изтичане на абсолютна погасителна давност от четири години и половина. Съгласно разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. Цитираната разпоредба намира приложение и в производството по ЗАНН на основание чл. 11 от ЗАНН и с оглед т. 2 на Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС и ВАС. Съгласно цитираното Тълкувателно постановление разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК следва да се прилага във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК или в случая абсолютната погасителна давност е 4 години и половина, считано от датата на довършване на деянието /чл. 80, ал. 3 от НК вр. чл. 11 от ЗАНН/. Препращането по чл. 11 ЗАНН е общо и важи за всички обстоятелства, които изключват административнонаказателната отговорност – и за тези по глава II НК, така и за тези по глава IX, в т.ч. за давността по чл. 79, ал. 1, т. 2 от НК. С изтичането ѝ по закон се изключва и административнонаказателното преследване, и отговорността по чл. 6 от ЗАНН, тъй като извън него същата не може да се осъществява. Тоест давността като обстоятелство, което погасява преследването на деца и така юридически препятства административното му наказване, попада в обхвата на препращането по чл. 11 от ЗАНН. Изтичането на абсолютния давностен срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 във вр.с чл. 81, ал. 3 от НК, във вр.с чл.11 от ЗАНН е заличило процесното деяние като основание за налагане на глоба за извършено нарушение по ЗДвП. В конкретния случай нарушението е довършено на 06.08.2016 г., а давностния срок е изтекъл на 06.02.2021 г. Към датата на постановяване на съдебното решение от СРС, давността не е била изтекла, но към настоящия момент, както и още преди образуване на делото пред настоящия съд, давността е била вече изтекла. При това положение, за съда не съществува друга възможност освен да отмени решението на СРС, като следва обаче да прекрати административнонаказателното производство.

При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС следва да бъде отменено, а вместо него се постанови друго, с което се прекрати административнонаказателното производство.

С оглед изхода на спора, съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Искането за присъждане на адвокатски хонорар обаче е неоснователно, тъй като по делото не са представени доказателства за уговорено адвокатско възнаграждение или извършено плащане. Представени са единствено пълномощни, но липсва договор за правна защита и съдействие, както и за извършено плащане. Същевременно не се твърди, че е оказана безплатна правна помощ на касатора.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 460398 от 30.07.2018 г., постановено по НАХД № 16198/2017 г. на Софийски районен съд, 105-и състав.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство по издаване на електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано

техническо средство Серия К № 1305346/СДВР.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.